

give Lovforslaget et andet Indhold end de hidtilværende midlertidige Finantslove, idet man har bestræbt sig for at imødekomme de Fordringer, som med Rette ere stillede af Landstinget, nemlig at Lovforslaget ikke maa give Anledning til de Tvivl og den Meningsforskjel, som viste sig ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1881—82, og heller ikke maa saaledes binde Regjeringen, at Administrationens regelmæssige og ordentlige Gang derved vilde lide aabenbar Skade.

I denne Henseende skal man bemærke, at det, hvad Indtægterne angaar, vil være tilstrækkeligt, ligesom hidtil, at give en Bemyndigelse til at opkræve Statter og Afgifter efter de bestaaende Love, men at det selvfølgelig er umuligt at give en midlertidig Finantslov eller midlertidig Bevillingslov den specialiserede Affattelse, som maatte udfordres, naar den med samme Bestemthed som selve Finantsloven skulde angive, hvilke Udgifter der kan afholdes efter den. Banffeligheden bestaar i at give et tilfredsstillende almindeligt Udtryk for den midlertidige Bemyndigelse til at afholde Statens Udgifter. At Finantslovforslaget med de af begge Thingene vedtagne Ændringer ikke bør kunne overstrides, er naturligt, og denne Grændse for den midlertidige Bemyndigelse er derfor foreslaaet optaget. Fremdeles er det uundgaaeligt nødvendigt, at der gives en Bemyndigelse til at afholde „løbende Udgifter“, enten disse ifølge deres Betskaffenhed kunne regnes for at være nødvendige eller ikke. Hvilke Udgifter der kunne betegnes som „løbende“, vil i Almindelighed ikke være tvivlsomt, naar dette Udtryk ikke gjøres uklart ved Tilføielsen „efter de hidtil gjældende Regler“, hvorfor denne Passus, der har fremkaldt saa megen Meningsforskjel ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1881—82, er udeladt af nærværende Lovforslag. Men dersom Administrationen ikke skal til Statens Skade hømmes derved, at Finantsloven ikke er bragt tilveie inden den 1ste

April, maa Regjeringen have Bemyndigelse til ikke blot at afholde de løbende Udgifter, men ogsaa andre paa Finantslovforslaget staaende Udgifter, naar de ere „nødvendige“. At herved kan optaa Tvivl og Uvisshed i Anvendelsen af en midlertidig Finantslov eller Bevillingslov, lader sig ikke bestride, eftersom Opfattelsen af, hvad der er nødvendigt, kan være forskjellig, men dette kan ikke undgaaes, naar man paa den ene Side vil kræve, at Administrationen ikke til Statens Skade skal hømmes ved Mangelen af en Finantslov i kortere eller længere Tid efter den 1ste April, og paa den anden Side dog vil begrænse Regjeringens Bemyndigelse til midlertid at afholde Udgifter saa meget som muligt. Selvfølgelig bærer Regjeringen Ansvar for Maaeden, hvorpaa den fortolker og anvender Ordene „nødvendige Udgifter“.

Da det maa erkjendes, at den i de senere Aar brugte Betegnelse „midlertidige Finantslove“ er urigtig, eftersom de paagjældende Love ikke indeholde noget Overslag over Statens Udgifter og Indtægter, hvad der efter Grundloven netop er Finantslovens Opgave, har Regjeringen troet det rigtigere at vende tilbage til den i tidligere Tider brugte Betegnelse, der vistnok bedre udtrykker Sagen, nemlig „Lov angaaende midlertidig Bevilling“, dog med en lille Modifikation i Udtrykkene, og man har derfor givet Lovforslaget Titelen „Forslag til Lov om Bemyndigelse til midlertidig at opkræve Statter og afholde Statsudgifter“.

Da Lovforslaget saaledes fremkommer i en anden Stikfæle end den sædvanlige, har Regjeringen anset det for rigtigt at fremsætte det allerede nu for Rigsdagen, for at der kan blive fuldkommen tilstrækkelig Tid til at tilendebringe Behandlingen af det inden den 1ste April, selv om Forhandling mellem Thingene gennem et Fælledsudvalg maatte vise sig nødvendig til Diemedets Opnaelse.